

INGEZONDEN.

PLUS ROYALISTE QUE LE ROI!

Gaarne zou ik een enkele opmerking maken naar aanleiding van het schrijven van mr. CATH^A. M. SCHENCK, onder Beroepsbelangen in het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde*, 29 October 1927.

Daar m. i. het beroepsgeheim van den medicus alleen verdedigd kan worden met het oog op het belang van den patiënt, en de patiënt vriendelijk verzoekt van deze toepassing verschoond te blijven, mag de geneeskundige zich in dit geval, naar ik meen, niet op zijn beroepsgeheim beroepen, en antwoord weigeren. Dit lijkt mij formalistisch. Summum jus, summa injuria.

Gouda, 29 October 1927.

A. C. H. HÖWELER.

Een patiënt zal niet altijd zelf weten, *wat* de arts van hem weet, zoodat de toestemming tot spreken van den patiënt den geneesheer niet altijd van zijn beroepsgeheim zal kunnen ontheffen.

Amsterdam.

Mr. CATH^A. M. SCHENCK.

RIJKSVERZEKERINGSBANK EN HEILGYMNASTIEK.

Met verbazing, een verbazing die kleiner wordt, wanneer men de kaart van het land kent, nam ik kennis uit de dagbladen (*Vaderland*, avondvldad 26 October j.l., *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, ochtendblad 27 October), van het voornemen van het bestuur van de R. V. B., dat hierop neerkomt, dat de patiënten van de Bank te Amsterdam voortaan heilgymnastisch behandeld moeten worden door de leerlingen van de „Academie voor Lichamelijke Opvoeding” aldaar. De bedoeling van de Bank zou daarmee zijn: bezuiniging, die van de Academie zal zijn: het verkrijgen van leermateriaal, terwijl misschien ook de baten van f 12000.— per jaar haar niet onwelgevallig zijn.

In beide bovengenoemde dagbladen werd nogal sterk en scherp tegenover dit voorstel stelling genomen. Gaarne zou ik ook van mijn zijde dit vraagstuk willen bezien, als directeur van de oudste opleidingsschool voor heilgymnastiek in Nederland (bestond 12 September j.l. 15 jaar), en als leider gedurende dien tijd van de heilgymnastische polycliniek, die gedurende de cursus 1925—1926 bezocht werd door 360 patiënten, welke 4900 behandelingen kregen, terwijl deze cijfers voor 1926—1927 waren 400 patiënten met 4700 behandelingen.

De Bank wil bezuinigen op de 18 duizend gulden, die zij nu jaarlijks in Amsterdam voor deze behandelingen betaalt, en de Academie biedt aan: het voor f 12000.— te doen. Wanneer het de Bank daarom te doen is, dan weet ik nog een veel verdergaande bezuiniging: laat de patiënten in het geheel niet meer behandelen, en er wordt f 18000.— bezuinigd. Maar, zal zij zeggen, ik wil wèl laten behandelen. Welnu, dan is de weg, het beste te zoeken en wanneer men dat gevonden heeft, dan te trachten, dit zoo goedkoop mogelijk te krijgen. Is de Bank met de tegenwoordige behandelwijze tevreden, wat de resultaten betreft? Zoo ja, dat zij dan trachte met de behandelende personen een accoord te vinden, dat minder geld kost.

Is dat geprobeerd? Ik meen te weten van niet. Is de Bank er niet mede tevreden, dat zij dan een beteren weg zoek, waarbij het er niet op aan mag komen, of deze goedkoper of duurder is. Want met de f 18000.— is de Bank niet klaar. Dan komt er misschien nog 3 maal zooveel bij voor de toelagen aan de patiënten zelf. En zoo wordt elke oplossing, die ook maar iets minder goed is, maar $\frac{1}{3}$ goedkoper niet oogenblikkelijk veel duurder? Zoodra de behandelingstijd $\frac{1}{7}$ langer wordt, zijn de kosten weer precies gelijk. Is de Bank er nu van overtuigd, dat de nieuwe wijze van werken even goed of minder dan $\frac{1}{7}$ slechter is, dan de nu gevolgde? Een ieder,